NUM. 162 BARCELONA 18 DE FEBRER DE 1882. ANY 4.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

CARNESTOLTAS.

FANTASÍAS DE UN CONTRIBUYENT.

¡Quin tiberi! ¡Quina saragata!

Mitja humanitat se torna ximpla, y 's burla de l' altra mitja.

Lo Carnestoltas comensa cada any á la segona ó tercera senmana de jener, manifestantse ab una serie de balls de máscaras.

Pero arriba 'l diumenje darrer de la temporada de la locura: las disfressas y 'ls esbronchs, sobrixen y 's desbocan per carrers y plassas, invadeixen la Rambla de gom á gom, assaltan los cafés y s' arma tal esbalot, que no sembla sino que tothom plè de una febre y un deliri contagiosos, balla 'l galop final de un ball de máscaras inmens, que tè per escenari tota la ciutat, per orquesta l' estrépit discordant de trompetas de llauna y timbals destrempats, y per balladors aixís los que duhen careta, com los que ván ab la cara descuberta.

¡Ah! ¡Felissas máscaras!

Ab ellas encare no hi ha pensat en Camacho.

Ja veurán com si la cosa continúa, no sortirá una careta, ni un nas postís, ni una enmascara sense 'l sello corresponent.

*
* *

A la veritat no fora aixó una cosa tant extranya.

Paguém per menjar y per beure; paguém per produhir y per consumir; paguém per treballar y guanyarnos la vida... A veure ¿per qué no hém de pagar també per divertirnos?

*
* *

Aquest any si volen disfrassarse ja tenen tela tallada.

En ménos de un minut jo 'm comprometo á proposarlos mès de una dotzena de trajes.

Aqui tenen lo de gitano, que sempre es d' efecte. Considerin primerament que alló de prometre y no cumplir, mès ó mènos, casi tothom ho fá: per lo tant, mès ó mènos tothom es bó pera disfressarse de gitano.

Ab un xavo á cada costat, per demostrar que dos xavos fan un *quarto*, y que 'ls quartos son la gran qüestió del día; barret tort, perque no hi haja res que vaja dret en tota la persona; jech curt y apretat, com aquells que are com are 'ls ministres solen *ajustar* als contribuyents y calsas de la mániga ampla, per que tot lo que sobri y embrassi vaja cayent per terra, aqui tenen las prendas mès principals del traje que descrich.

¡Ah! No 's descuidin de las estisoras. Unas estisoras inmensas, colossals, espantosas.

Fassin de manera que las fullas sigan llargas, perque l' una puga dir ab lletras incrustadas: «S' esquilan contribuyents»; y l' altra: «S' aixollan industrials».

Aquest es un disfrés molt socorregut, y aquest any tè moltissima actualitat.

*
* *

¿Ne volen un altre pera anar de parella ab aquest? Es molt económich.

Lo traje de contribuyent.

Un traje negatiu: lo traje d' Adam, lo nostre primer pare, que á pesar de que no havia conegut á n' en Camacho anava sense camisa.

Adam salvava la decencia posantse una fulla de parra.

Lo contribuyent podrá salvarla també: no tè mès que acudir á qualsevol de las mil y una papeletas que passa 'l ministre de Hisenda en pago de mil y una contribucions.

Aquest traje tant apropiat en tots conceptes ofereix una gran ventatja: que no tè butxacas.

*
* *

De segur que no acabaria may si anès donantlos figurins apropiats á la moda del día; pero tinch por de que com á fabricant de ideas m' atrapi en Camacho fent funcionar la máquina del pensament y m' incloga en una de las tarifas del nou reglament de subsidi.

Los escriptors som per are uns dels pochs que 'ns hèm escapat de las sèvas úrpias.

Pero no ho diguém massa alt, que una contribució nova en aquest temps se tira mès depressa que una escopetada, y dèsprès Dèu nos ne guard de un ja está fet.

¡Oh, y 'ls escriptors satírichs!

Aquests entran de plè dintre del impost sobre *la sal*.

*
* *

Pero olvidémnos de las desventuras y miserias de la vida... y ¡á divertirnos!

No ha de ser sols en Camacho qui se 'n riga: nos trobém en plè Carnestoltas y hém de riure tots.

¿Sentiu?

La cansó clássica: «Carnestoltas fredas—lo blat vá á divuit».

Ja en aquell temps en que la cansó 's vá treure presentian que havia de venir un' época en que 'l blat aniria car per sobras de cogulladas, pardals y esturnells, aficionats á dessenterrar la llavor y cruspirsela.

Sortim.

Lo primer que veyém es l' home vestit de blanch y ab la cara enfarinada que 's diverteix ab la figuereta, fent bobejar á las criaturas. Tots s' alsan de puntetas, estiran lo coll y no poden arribarhi.

Aixis son las contribucions: per més que un hom s' aixequi sobre la punta dels péus é hi posi 'l coll, no s' hi arriba.

Anèm caminant. Ja som á la Rambla: ja 's desplega davant de nosaltres la famosa Rua.

Quatre carrots desballestats, plens d' estoras y d' escombras, si las unas brutas, las altras asquerosas... ¿No saben lo que significa aquest espectacle? Es una profecia: es l' imatje anticipada del luxo nacional.

¡Oh! Es inútil que busquém cosas alegres, pensaments de color de rosa ó ideas algun tant carregadas de sal y pebre. Tenim un Camacho atravessat y per més que fém no podém pahirlo; no vol anar amunt n avall.

*
* *

Será necessari que 'l dia d' enterrarlo 'ns rescabalém.

¿Sabrém ferho?

¡Ah! Si no mirém d' espavilarnos, ja cal que 'ns preparém. La Quaresma s' acosta, y podria molt bèn ser una Quaresma interminable.

Quaresma de tot l' any, ab dejuni rabiós cada día, sense que hi valgan butllas ni absolucions.

No 's podrá menjar carn, no per falta de butlla, sinó per falta de carn.

P. DEL O.

UNA FORTUNA.

Es tota una historia.

Era una nena molt frescal, ab uns ulls com dos brasas de fogó; las galtas com dos pans de ral; lo nas afiladet com una tabella de pésol, los llabis molsuts com la pell de las taronjas primerencas y las dents blancas y bufonas com una renglera de monjetas del ganxet.

Ab totas aquestas comparacions ja compendrán vostés que 's tracta de una raspa.

Pero ¡ay! quantas senyoras que s' empolaynan y s' omplan la fesomia de blanquet y colorayna no haurían donat lo sèu millor vestit per tenir los quatre quartos de la Pauleta.

¿No 'ls ho havia dit encare? Se deya Pauleta.

*
* *

Lo sèu amo era viudo, sense criaturas.

Edad 50 *años, nariz regular, ojos regulares, barba regular*... y tot lo demés regular. Aixis ho deya la cédula de tres ó quatre anys endarrera, que lo qu' es are aquestas filiacions no las posan, per poder cobrar mès depressa.

¡Ah! Me 'n descuidava: la cédula anyadía: «*Señas particulares: ninguna.*»

Això ho deyan los empleats del gobern. Si en lloch d' ells hagués hagut d' extendre la cédula la Pauleta, hi hauria posat: *Señas particulares: muy aficionado á buscar el cuerpo de las buenas mozas.*

Ella 'n tenia l' experiencia.

Pero no 'n pensin mal: mirar y enrahonar tot lo que vulgan, pero fora d' aixó res mès. La Pauleta tenía bon brahó, y ni un home de cinquanta anys hauria pogut res ab ella. ¡Oh y quina una!

No admetia altras galindaynas, sinó ab la condiciò de que l' hi diguessen Donya, passant sempre per la rectoria.

*

—Avuy he somiat D. Gumersindo, vá dirli un demati

—¿Y á mi qué m' explicas?

—¡Oh! ja veurá; es que voldria que 'm fès la favor d' adelantarme sis duros, á compte de las mesadas.

—¿Y qué 'n vols fer de tants diners?

—Compraré un bitllet y trauré la grossa.

—Si... ja...

—No falla, D. Gumersindo. Tinch lo número que ha de sortir. Miri qué tal, he somiat que jugava al tuti ab Sant Pere y que 'ls altres apóstols s' ho miravan, tots ménos un, Judas, de modo qu' eran 11: aquest onze vol dir onze mil.

—¿Y l' onze mil vols comprar?

—¡Oh! esperis, que no hém pogut acabar la partida, perque al joch hi faltavan dos cartas: no n' hi havia mès que 46. Llavors m' he despertat y he vist en la paret del quarto lo número 11,046. ¿Vol una cosa mès clara? Vaja, vaja, donguim los sis duros, que vull pendre tot lo billet.

*
* *

D. Gumersindo 'ls hi devia y no podia negals' hi.

La Pauleta vá sortir, y 'l número 11,046 vá quedarse enganxat en la memoria de aquell senyò de 50 anys.

Vá extreure 's la loteria y D. Gumersindo, sortint del café, compra la *Correspondencia d' Espanya*, dona una ullada á la llista dels números premiats y 's troba ab que 'l número de la sèva criada, l' onze mil quaranta sis havia tret la grossa: cinquanta mil duros.

Lo cor l' hi vá fer un salt.

—No diguèm res, vá dir.

Verdaderament, cinquanta mil duros es una xifra que fá de bon aparellar ab uns altres cinquanta mil que 'n tenia D. Gumersindo.

*
* *

—¿Qué 't casarías ab mi Pauleta?

—¿Qué ho diu de serio?

—Y tant de serio que si vols demá demati 'n passarém los taps. Lo rector es amich mèu y 'ns casará ab llicencia closa.

—Pero m' ho diu sense donarme temps.

—Ja veurás, jo soch aixís: las cosas á cop calent ¿t' agrada ò no t' agrada?

—Bueno, per mi no hi tinch cap inconvenient.

*
* *

Ja está feta la boda.

Una ceremonia senzilla. S' han agenollat als pèus del rector de la parroquia, y dihent: «Jo vull á fulano per espòs, jo á fulana per esposa» y mediant una bona propina, han quedat tant bèn casats, com aquells qu' envian los papers á Roma.

De l' Iglesia á ca 'n Justin.

Mirin lo que son las cosas: ja 's tractan de tú.

—¿Y aquell bitllet, Pauleta? pregunta D. Gumersindo aixís que arriba l' hora de las expansions.

—¿Quin bitllet vols dir?

—L' 11,046.

—¡Ah! Ja hi caich... Anava á comprarlo y ja era venut. Me ván dir á l' administració que l' havian enviat á Cádiz... Mira, ja veurás, fet y fet com que ja tenia 'ls sis duros me 'n vaig comprar aquestas botinas.

D. Gumersindo vá perdre 'l color.

Afortunadament mirant las botinas de la sèva dona y 'l naixement de unas preciosas pantorrillas vá recobrarlo desseguida.

A. DEL F.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

S' han celebrat los beneficis de 'n Catalina y de la Matilde Diez, en lo teatro Principal.

Tant l' un com l' altra sòn dos actors de 'l' antigua escola, tant carregats d' anys com de gloria, en los quals han d' estudiarhi molts joves presumits, si es qu' intentan fer alguna cosa sobre 'l teatro.

En Catalina es la naturalitat, l' elegancia y la discreciò. La sèva figura esbelta, la sèva cara juvenil, la correcció dels sèus moviments, la manera admirable ab que vesteix lo frac, l' acreditan com á mestre en las comedias d' alta societat.

La Matilde mès castigada pèl temps, es encare l' actris que ab una exclamació, ab un crit sab fer venir las llágrimas als ulls. Un dia executava las damas enamoradas; avuy executa las mares prendadas dels sèus fills y en las obras *Por derecho de conquista* y *La voz del corazon* sab comoure totas las fibras del cor dels que la contemplan.

En lo mateix teatro s' ha estrenat un nou ball: *Las messinessas*, avròs y agradable, com totas las obras de 'n Moragas. Hi ha unas combinacions de panderos... fins allí. Ja se sab: ball dirigit per en Moragas, ja ho poden dir sense por d' equivocarse: «en bonas mans está 'l pandero.»

∴ ¿Qu' es aquest rumor de guitarras y bandurrias? L' estudiantina *Fígaro*, que després d' obsequiar á la aristocracia en l' hermosa *Sala Beethoven*, s' ha presentat al *Teatro del Circo*, á fersе admirar dels demócratas. Setze estudiants que estudian prácticament la geografia, recorrent las principals ciutats d' Europa y América, al sò de la malaguenya. La veritat es que tocan ab una afinació extraordinaria, donant á las pessas un rellèu encantador.

L' equilibrista Cresci s' ha presentat en lo mateix teatro sobre un velocipedo de una sola roda.

Com en Camacho, que manté l' equilibri sobre la única roda de las tarifas industrials.

∴ La companyia lirica francesa ha trasladat lo sèu domicili, anantse 'n desde 'l carrer de Ponent al Circo Eqüestre de la plassa de Catalunya. Aquesta companyia tracta de implantar en Barcelona 'ls cafés concerts que tant abundan á Fransa. Lo públich ja comensa á acostumars' hi, cantant l' estribillo de las cansons que entonan los artistas. La base de aquests concerts es la familiaritat y l' aproximació entre 'ls que cantan y 'ls qu' escoltan.

∴ ¿Volen presenciar un combat naval? Vajin á veure *El hijo de la noche* á l' Odeon. En aquell escenari petit hi surt lo barco... Bè es veritat que un hom no sab per quin mar navega.

∴ A Novetats, estreno del drama *á sensation*, *El prefecto del Sena*. Ne parlarém un' altre dia.

N. N. N.

SOCH AIXÍS.

Perque faig molta brometa,
perque rich bastant sovint,
perque salto, canto y ballo,
y á tothom vaig divertint,
casi bè que tots me diuhen:
—¡Qué 'ts tranquil!
Jo voldria tenir 'l génit
per l' estil.

—

Pocas voltas en ma vida
he ha arribat á sentí un plor
allá 'hont vaig, tot desseguida
faig correnl lo mal humor.
Per cafés, balls y teatros,
per cassinos y salons,
escribint en vers ó en prosa
llenso 'ls xistes á trompons.
Aixís es que 'ls que 'm coneixen,
—¡Qué 'ts tranquil!
diuhen tots. Jo pogués serne
per l' estil.

—

Quan á un ball arribo y ballan
los joves ab serietat,
pujo á dalt de la tribuna
tant bon punt han acabat.
Desde allá ahont los músichs tocan
faig un discurs al jovent,
plé de xistes que entussiasman
y 'ls veurán á tots rihent.
Quan jo baixo tots m' abrassan
tots me portan al café
tots volen pagá 'l mèu gasto
y amichs mèus tots volen ser.
Y fent broma tots me diuhen:
—¡Qué 'ts tranquil!
May he conegut cap jove
per l' estil.

—

Que 'l gueto 'm mou un escándol,
que ab la xicota he renyit,
que m' estafan dos cents duros,
per xó sempre divertit.
Al gueto 'l deixo que canti,
de xicota un' altra 'n tinch,
los cents duros que se 'n vajin:
primé ells morts que jo ferit.
Y seguint aquest sistema
soch tranquil:
sempre vull conservá 'l génit
per l' estil.

—

Lo mèu nom ha prés tant crit
que si 'm poso á candidat
diputat seré elegit
sols per la tranquilitat.
Si algú de vostés m' imita,
per tranquil.
no viurá vint anys ni trenta
sinó mil.

Q. ROIG.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Paris ha celebrat á últims de Janer lo centenari del naixement de Auber, que vá morir á l' edat de mès de noranta anys, després de deixar de quaranta á cinquanta óperas, algunas d' ellas tant notables com *Fra-Diávolo*, *Zampa*, *La Muta di Portici*, y altres que sobreviurán de molts anys al celebrat compositor.

Auber ha deixat ademés una pila de *bons mots*, que aquests dias ha anat reproduhint la prempsa de Paris, com un tribut á sa memoria.

Allá 'n van un parell ó tres:

*
* *

Se trobava un dia á Compiegne, ahont residia llavors la familia imperial.

Al entrar en una sala de palacio, las damas d' honor de l' emperatris, estavan cantant, ó millor, destrossant un coro de la *Muta*.

Auber vá dir:

—Bonica música! ¿De qui es?

*
* *

Passavaun dia en companyia de un metje, amich sèu, per davant de un hospital de Paris, quan de repent vá sentirse un ay, agut, esgarrifós, que feya erissar los cabells, procedent de una de las salas de la clínica.

Lo doctor vá pararse en sech, dihent:

—¿Qué dèu ser aixó?

Resposta de Auber:

—¿Qué vols que siga? Un tenor que l' estarán sangrant.

*
* *

Presidía un concurs del Conservatori, y un violinista negre vá presentarse á disputar lo premi.

La veritat es que vá ferho bastant malament, y al ferse l'escrutini, no ván resultar mès que bolas negras.

Auber mira 'l fondo de l' urna y exclama:

—Tot negre. Si fossem á la sèva terra se 'n duya 'l premi.

—

A Paris ha mort un actor de mérit: Gil Perez, que per cert no era espanyol, á pesar de que per l' apellido ho sembla.

Dos ó tres anys endarrera vá tornarse boig, passant al manicomi. De allí no n' ha surtit sinó per anar al cementiri

—¿Cóm estás? van preguntarli un dia que 's trobava molt malalt.

—Pèssimament. Tot lo cos me fá mal, he perdut la gana, y 'm vaig decandint de dia en dia. Tinch, com se sol dir, un péu á la sepultura.

—Pero home, anima 't.

—Ja ho faig; pero després de tot trobarme aixis encare es una ganga.

—¿Cóm s' entén?

—Bè es prou clar: ab un pèu á la sepultnra; un vá á ferse tallar los ulls de poll, y l' hi fan per la meytat del préu.

ESQUELLOTS.

—Los cafés suprimeixen lo rom.

—Donchs diga que no suprimeixen res.

—¿Per qué?

—Perque aquell liquit vermellós que donavan, de rom no n' era.

*
* *

La noticia ha causat consternació entre 'ls que per un ralet no mès, prenian café y copa.

Mès de quatre, mal per mal, pendrán lo café á casa sèva.

Aixís ho ha fet un amich mèu.

—¿Y 'l prens ab rom? l' hi he preguntat. ¿Y 't surt á compte?

—Ja veurás, ab rom no l' he pres: avuy l' he prés ab un' altra cosa.

—¿Ab qué?

—Ab medicina d' espant. Se m' ha reventat la cafetera... ¡y 'ns ha dat un susto!...

*
* *

La veritat es que alguns parroquians, d' allò que 'n deyan rom n' abusavan una mica massa.

Un conegut mèu tenia la costum de tirarse 'n dos travessos de dit á la copa, y després perque no fos tant vist, refeya l' ampolleta, tiranthi un rajoli d' aygua.

Un dia 'l mosso ho observá, y ja 'n vá tenir prou pera servirli sempre mes la mateixa ampolla.

—¡Vaya un rom mes aygualit!... vá dir al últim lo parroquiá.

Y 'l mosso l' hi vá respondre:

—No 's queixi, no 's queixi; qu' es de la sèva fábrica.

*
* *

En un café:

Un concurrent que no está enterat del acort dels cafeters, pregunta:

—¿Y donchs que no 'm portas rom?

—No n' hi ha, respon lo mosso.

—¿Y aixó?

—Se l' ha begut tot, lo Sr. Camacho.

Un altre dia parlarém del concurs pera erigir un monument al general Prim.

Se han presentat dotze projectes, cada hú ab lo sèu caball corresponent.

En resúmen: un concurs que tè dotze caballs de forsa.

Ey, entenémnos: dotze caballs nominals. Respecte á la forsa efectiva ja la calcularèm un' altre dia.

—

Sembla que á Granollers s' ha descubert carn de to-

cino que tenía uns cuchs, que per lo mateix que no son triquina, no s' ha pogut saber qué son ni qué significan.

¿Lo que significan?

Posinse vostès al puesto d' aquella carn, y de segur que si saben que se 'ls ván a menjar, de cuchs també 'n tindran.

A Fransa s' está preparant la discussió de la lley relativa al divorci

Sembla que la comissió no ha volgut admetre una esmena per la qual la locura era considerada com una de las causas de divorci.

Segons parer de un solter empedernit, ab aquesta esmena no hi havia matrimoni possible, per la rahó senzilla de que no 's casan sinó aquells que perden lo senderi.

Se queixa un periódich de Igualada de que l' ajuntament de Jorba 's valga de un secretari que no ha fet encare 16 anys.

¿Tant jove y tant espavilat?

Vaja, que aquests xicots encare mereixen un premi.

¿Qué vá que no saben quin es lo temps del any en que las donas parlan ménos?

Lo mes de febrer.

—Déu ser perque están enrogulladas.

—No senyor: perque es lo mes mès curt del any.

Alguns gremis han tractat de reunirse y 'ls agents dels gobern civil ho han evitat disolvent las reunions.

Aixis los hi vá succehir á doscents carboners.

Un que s' ho estava mirant, al veure 'ls tant enmascarats, deya:

—Encare no s' ha abolit la *esclavitut dels negres.*

* * *

Un carboner:

—Això es una injusticia.

—No t' alteris Quico, que ja vindrá un dia que 'ns reunirém encare que 'l gobernador no vulga.

—Si... ¿ahont?

—¿Ahont? Al hospici.

Una noticia:

Ha sigut robada la rectoria de Sans.

Sembla que 'ls lladres, tractantse de una rectoria, se 'n havian de haver endut una sotana usada, una teula vella, unas mitjas d' estam apadassadas, unas sabatas vellas, ab las civellas trencadas etc. etc.

Donchs, res d' això.

Se 'n ván endur 15 mil duros.

Y are diu que 'l rector está d' allò mès content, perque 'ls lladres l' hi han tret un gran pès de sobre.

Gracias á u' ells, ha pogut recobrar la pobresa cristiana.

Lo concurs Colon s' ha acabat, sense que 'l Jurat haja tingut á bè concedir cap premi.

Alguns dels concurrents han quedat en situació de anar á aumentar l' altra exposició que hi ha en los mateixos jardins del Parque.

Es dir: s' han quedat de mármol.

Sempre es una ventatja: aixis podrán servir pera sócols del monument.

També s' ha reunit lo gremi dels impressors prenent varias resolucions, entre ellas la d' enviar una comissió á Madrit.

Jo crech que tractan de posarse d' acort pera imprimir al mateix temps una fulla.

«La última hora, con la caida del Sr. Camacho».

En lo Saladero de Madrit s' hi ha trobat un número de cupons procedents de un robo verificat en la casa del Ajuntament.

Aquesta si qu' es bona.

Los cupons, es dir, los objectes robats al Saladero ¿y 'ls lladres?

Allò de sempre: «Los ladrones no han sido habidos».

Lo *Brusi* y *El Correo catalan* se barallan á cops de créu.

Disputan sobre la pelegrinació y de passada s' arrencan l' ánima.

Pecats capitals: Primer, superbia, etc., etc.

En aquest espicossall de crestas entre mestissos y carlins es molt fácil que al cap-de-vall vejém una cosa impensada.

L' un morirá de las picadas del altre.

Y 'l que quedi viu, reventará de orgull.

Se tracta de un bolsista que tè un nas com una trompa.

—¿Y donchs, Joanet, qué també t' han agafat á la Bolsa?

—Oh noy á mi no se 'm agafa tant fácilment. Per jugar á la Bolsa no 's necessita mès que una cosa y jo la tinch.

—¿Qué 's necessita?

—Bon nas.

Mès bolsistas:

—Tú, Enrich, deixam cent duros: te 'ls tornarè venint de la Bolsa.

—Te 'ls deixo ab una condició. Que me 'ls tornis avants de anarhi.

QUENTOS.

Una familia composta de pare, mare y tres nens s' atura davant dels aparadors de una botiga de luxo.

—¿Qué vol dir: *english spoken*? pregunta la senyora llegint las paraulas del cristall.

—Això vol dir qu' en aquesta botiga 's parla l' inglés.

—Fas bè de dirmho. Quin paper mès ridicul no hauria fet jo que no sè una paraula d' aquest idioma.

Dos amichs se jugan lo café al dominó.

Lo qui pert deixa dos ralets sobre la taula.

—¿Y la propina al mosso?

—¿Qué 'ns hém jugat? Lo café. Donchs pago 'l café y en paus. Al mosso no 'ns l' hem jugat pas.

Un frenólech que havía quedat viudo, va encomanar á un escultor que l' hi fes lo busto de la sèva senyora.

Quan aquest va tenirlo llest, lo viudo va anarlo á veure.

—¿Qué l' hi sembla? preguntava l' artista. Lo busto encare es moll, per lo tant s' hi troba alguna cosa m' ho diu. Encare som á temps de retocarlo.

—¡Oh! está molt bè.... es ella mateixa.... Lo nas una mica acentuat, senyal de ser molt bondadosa. ¡Oh! Ella ho era molt! Y espurnantli casi las llágrimas, afegí:

—¡Si, ho era molt.... Moltissim! Tinga la bondat de ferli 'l nas una mica més gros.

Una senyora al pendre á una cuynera:

—Vostè ha servit ja ¿no es cert?

—Si senyora.

—¿Y ahont servía ara ultimament?

—A casa d' un cego.

—¿Y per què se 'n va anar?

—Perque mirava massa prim.

En una casa de joch fan una partida de *monte.*

Un senyor apunta sense treure 's los guants y ab tant bona sort, que guanya casi sempre.

—Per mi aquets guants l' hi donan la fortuna, exclama un jugador supersticiós, com tants n' hi ha.

Podria ser; pero ¿no sab vostè per qué 'ls porto? Per que vaig jurar á la mèva senyora que no tocaría may més cap carta.

Disputan dos sabis sobre 'l fi més ó ménos próxim de la terra.

En lo més fort de la disputa, cansat un d' élls de questionar crida:

—Esta bè: s' acaba 'l mon quant vostè diu ¿y després?

—¿Després?... Despres me retiro á casa meva molt satisfet de haverho endevinat.

Se tracta de un advocat que 'n materia d' armar plets no hi ha ningú que li passi la ma per la cara.

Si l' hi confian un negoci, sense senyarse desseguida 'n fá sortir quatre ó cinch causas distintas.

Un escribent que tè molt xistós, deya:

—¡Oh! es un advocat modelo aquest D. Cárlos; s' enamora dels plets, s' hi casa, y 'ls hi fá fills tot desseguida.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Sovint faig algunas *tot*
á una noya *dos-doblada*,
que per cert no 'm desagrada
y que tè un regular dot
També segueix las *hu-tres*
y 's coneix que tè talent.
Per fer un bon casament
ja no necessito mès.

PAU SALA.

II.

—¿Qué *tres-hu-dos, hu-dos-tres?*
—No: pro 'n Francisco vindrá
ab una *total* molt bona
que fá poch temps he comprat.

XICH SOPA.

MUDANSA.

A n' en *tot* una vegada
l' hi vá relliscá un *total*
y á dintre de un *tot* vá caure
y no 's vá fer gens de mal.

JAUME PATACÁ.

ROMBO.

.
. . .
. . . . .
. . . . . .
. . . . .
. . .
.

Primera ratlla: Una lletra. Segona: Una part del globo. Tercera: Alteració del mar Quarta: Nom de dona. Quinta: Un cárrech públich femení. Sexta: Nom de dona. Séptima: Una lletra.

RATA D' ESCRIPTORI.

CONVERSA.

—¿Era bó aquell meló?

—La Tuyas t' ho dirá

—¿Qué no tè n' han donat?

—Sí pero se me l' ha menjat la....

—¿Qui?

—Entre tots dos ho havém dit.

C DE NOTARRONSIS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5.—N' hi ha en tots los pobles y ciutats.
4 5 2 5.—A las cartas n' hi ha.
3 4 5.—Un membre del cos humá.
5 4.—Lo que tothom desitja estar.
1 2 3.—Un tractament.
2 3 4 5.—Al mar.

PEPET DEL SASTRE.

CUADRAT NUMÉRICH.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horisontal y diagonalment dongan 24.

PAGESET.

GEROGLÍFICH.

LO
KRUPP
VIL
GI
×
TI
NOO
VIL
GI
pls
al
III

MARIO LACOSTE

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Cos-to-sa.*
2. IDEM. 2.ª—*Car-lo-ta.*
3. SINONIMIA.—*Fals.*
4. QUADRAT NUMÉRICH.—
   6 3 1 7
   7 1 3 6
   3 6 7 1
   1 7 6 3
5. CONVERSA.—*Anita.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Salou.*
7. ROMBO.—
   C
   T A L L
   C A M E L L
   L L E C H
   L L
8. GEROGLÍFICH.—*Qui no tè déutes no tè crédit.*

Barcelona. Imp. de Lluis Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA QUESTIÓ DEL DIA.—CAFÉ Y COPA D' ESTUDIANT.

La causa dels consóls d' avants y dels ressentiments presents.

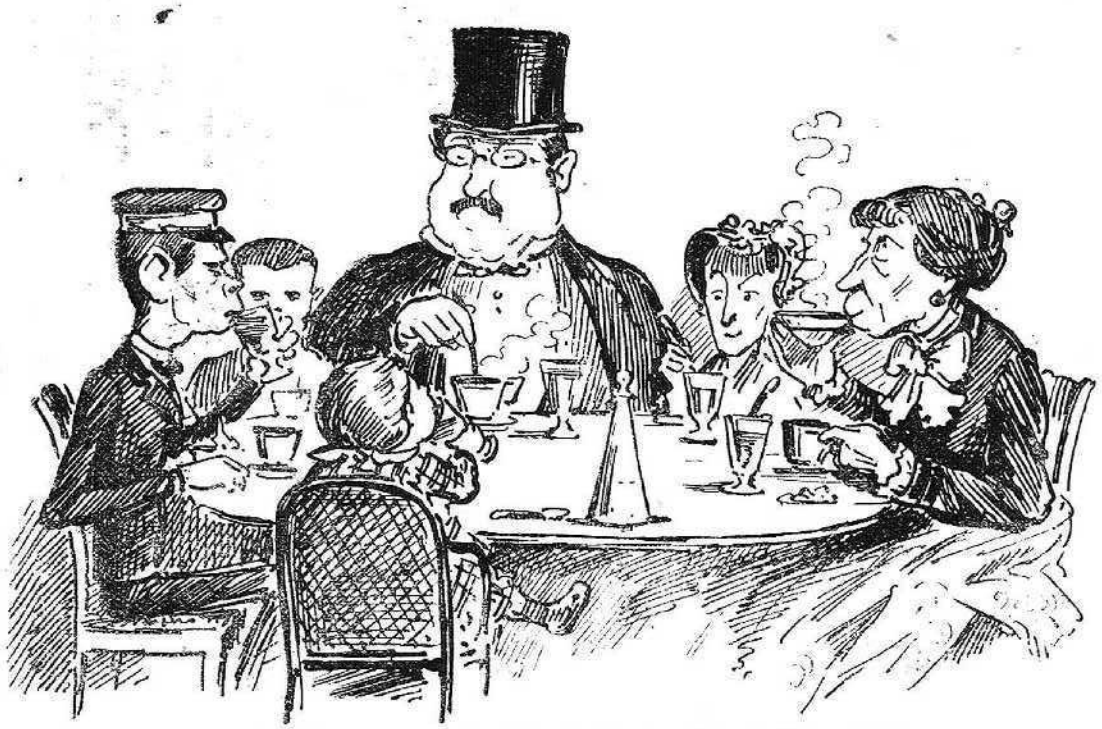

Una familia que quedará molt perjudicada... L' aprofitavan tota!...

Lo Sr. Pontons la prenia per costum; per ferhi petá 'l cigarret.

Un aficionat ressentit que la vuida tota per ser l' últim dia.

—¿Després de tants anys ho quitan? Donchs pendrè 'l café á casa.

—¿No véu? Jo 'n porto una ampolleta á la butxaca y aixis... m' enten?

¿Volen saber qui se 'n aprofitará? La democracia.